

Vorige week werd er een congres georganiseerd over het speciaal onderwijs in Oeganda. Via de school waar ik werk, hoorde ik over dit congres en kon ik aansluiten. Het was interessant, omdat er mensen van allerlei kanten van het werkveld zouden komen. Een goede gelegenheid voor mij om ook m'n gezicht te laten zien.

De ochtend begint met regen. Dat is niet prettig. Waar ik woon, zijn alleen onverharde wegen. Die worden in zo'n regenbui heel erg modderig. Normaal gesproken had ik achterop een bodaboda (brommer) naar de congreslocatie kunnen gaan. Maar dat vind ik te eng met de modderige wegen.

Dan maar langzaam lopen en extra schoenen meenemen.

Daar aangekomen begin ik dan ook met het fatsoeneren van mezelf; m'n benen zitten vol modderspatten. Maar dan kan de dag echt beginnen. Ik word meteen vriendelijk verwelkomd door een van de organisatoren. Hij werkt op de universiteit waar dit congres gehouden wordt en is ook verantwoordelijk voor uitwisselingsprojecten met Amerikaanse studenten. Wellicht is dat voor mij ook nog wel interessant.

Zoals gewoonlijk beginnen we wat later dan gepland. Als we dan toch beginnen, stelt iedereen zich voor. Er zijn medewerkers en studenten van de universiteit, docenten van drie speciaalonderwijsscholen, ouders van kinderen die op die scholen les krijgen, mensen van het ministerie. Gedurende de dag komen er steeds meer mensen bij.

De inhoud van de dag is interessant, maar voor mij niet erg vernieuwend. Het is vooral een bevestiging van wat ik ook uit de praktijk ken. Dat veel vaders weglopen van het gezin, omdat ze niet de verantwoordelijkheid van een speciaal kind willen hebben. Dat het moeilijk is voor veel gezinnen om alle extra's te betalen die komen bij het hebben van een beperking. En dat er ook op de scholen nog heel wat te doen is. Interessant is wel de nadruk op het ontbreken van voldoende statistieken om ook echt goed te weten waar we het over hebben. Meer onderzoek en meer statistieken zijn zeker nog hard nodig in Oeganda.

In de pauzes maak ik nieuwe contacten. Ik ga binnenkort eens langs bij een andere school, om te zien hoe ze daar momenteel het speciaal onderwijs aanpakken. Bij de universiteit heb ik ook al een afspraak staan om te praten over toekomstige plekken voor Amerikaanse of Nederlandse studenten. Maar het belangrijkste is nog wel het contact met een vrouw op een hoge positie in het Ministerie van Onderwijs op het gebied van speciaal onderwijs. Ik heb haar heel in het kort mijn plannen voor onze toekomstige school verteld, en daar reageerde ze heel positief op. Dus het is tijd om nog eens met haar af te spreken en meer in detail met haar door te praten. Dat gaat zeker binnenkort gebeuren. Een mooi resultaat van deze dag!

Mijn naam is Famke (Nakimuli) Wildeman, 43 jaar. Sinds de zomer van 2016 woon ik in Uganda. Ik werk daar als vrijwilliger op een school, Hand in Hand Special Needs Education Center, in Mukono, waar dove en horende kinderen samen les krijgen. Ik geef les en ik zoek sponsors voor dove kinderen uit armere gezinnen. Ook onderhoud ik contacten met de tolken Gebarentaal.

